

Arrest

nr. 157 713 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht via het model van de bijlage 21.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Spaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn voor op 26 juni 1957. Zij heeft een minderjarige zoon, U.C.D., die verklaart de Spaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 februari 2002.

Op 7 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 8 juni 2014 ontvangt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving.

Op 10 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) voor de verzoekende partij en haar minderjarige zoon. De bijlage 21 wordt haar betekend op 20 mei 2015. De bestreden beslissing is thans het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoekende partij opgenomen in de bijlage 21. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis (mevrouw) en artikel 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: C.(...) D.(...), M.(...) L.(...) A.(...), Nationaliteit r Spanje, Geboortedatum : 26.07.1957, Geboorteplaats: Vitoria Gasteiz, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...)

+ kind: C.(...) D.(...), U.(...) (...), nationaliteit: Spanje

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen,

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende op 07.01.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legde ter staving van deze aanvraag een overzicht van een Spaanse rekening en een pasje van een Spaanse ziekteverzekering voor.

Gezien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet van 15.12.1980 en het dossier volledig bleek, besloot de Burgemeester van haar verblijfplaats op 08.07.2014 betrokkene in het bezit te stellen van de verklaring van inschrijving (bijlage 8). Zij ontving later op 23.07.2014 de E-kaart.

Uit de voorgelegde stukken kan blijken dat mevrouw eind 2013 bepaalde bedragen gestort kreeg op haar Spaanse rekening, maar wat de aard van deze bestaansmiddelen en de daadwerkelijke en regelmatige beschikbaarheid ervan is in België, kan niet worden afgeleid. Bovendien bleek het voorgelegde zorgpasje uit Spanje geen uitsluitel te bieden over het feit of de ziektekostenverzekering afgesloten in het buitenland ook de risico's dekt tijdens haar lang verblijf in België. Om dit te verduidelijken en ma te gaan wat de huidige situatie is van betrokkene, werd aan mevrouw op 05.08.2014 gevraagd nieuwe stavingsdocumenten om na te gaan of zij nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid om te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Mevrouw werd in kennis gesteld van deze uitnodigingsbrief op 09.12.2014 en legde vervolgens de volgende stukken voor: een verklaring van lidmaatschap bij een Belgisch ziekenfonds, een verklaring van een arts dd.03.12.2014, een beslissing van het OCMW dd. 17.11.2014 betreffende haar recht op maatschappelijke dienstverlening en een OCMW attest dd.11.12.2014 waaruit blijkt dat financiële steun geniet in de periode 01.10.2012-11.12.2014.

Bij gebrek aan voldoende eigen bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene toont niet aan dat zij thans over eigen bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40§4, eerste lid, 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15.12.1980) om het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen behouden.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis §1, 3^e lid van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en

culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Betrokkene legt wel een doktersattest voor dd.03.12.2014 waarin staat dat zij een chronische aandoening heeft, maar nergens uit het dossier kan blijken dat deze toestand nog niet aanwezig was toen zij naar België kwam en haar medische situatie hier plots dermate is verslechterd waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn om gevolg te geven aan deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is echter niet afdoende gemotiveerd.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt toepassing gemaakt van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

(eigen onderlijning)

Het enige wat dit artikel stelt is dat de verwerende partij "zo nodig", d.w.z. met verwijzing naar de feiten en de rechtsgrondslag daartoe, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom werd gekozen om bij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke wettelijke bepaling werd beslist aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het komt niet aan de verzoekende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om te speculeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid.

Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist.

Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

3.

Gelet op bovenstaande vaststelling, dient het bevel om het grondgebied te worden verlaten te worden vernietigd."

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De formele motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

In de bestreden beslissing worden volgende motieven aangegeven:

“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het beroep heeft *in casu* uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing haar niet in staat stelt na te gaan op basis van welke wettelijke bepaling werd beslist haar een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De bijlage 21 verwijst naar de toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voorts wordt in de bijlage 21 gesteld: *“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.”*

Voormeld artikel heeft betrekking op de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en stelt dat bij deze beslissing *“zo nodig”* een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Dit houdt in dat een beslissing tot beëindiging van een recht op verblijf van meer dan drie maanden niet *ipso facto* een bevel om het grondgebied te verlaten met zich moet meebrengen. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is, gelet op het gestelde in artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, een motivering vereist die losstaat van de motivering van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het is zo dat *“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, kan dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. *In casu* is dit niet gebeurd.

De verwerende partij kan in haar nota dan ook niet dienstig opwerpen dat de bestreden bijlage 21 op het vlak van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afdoende is gemotiveerd wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht. De verwerende partij kan voorts niet dienstig voorhouden dat de motieven van de motieven niet moeten worden vermeld, aangezien de Raad niet kan inzien welk toepassingsgeval van artikel 7 van de Vreemdelingenwet inherent besloten ligt in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit klemmt des te meer aangezien artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden.

De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft inzake de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS